

Másfél méter

VISSZHANG - LXII. évfolyam, 32. szám, 2018. augusztus 10.

Nem hinném, hogy bárki épeszű városi közlekedő komolyan venné a 2006-os pesti harcokban megsebesült hősnek, a jelenlegi kétkerekű és kisvasúti kormánybiztosnak hosszú csöndes évek keserves fejtörésével megalkotott kolosszális ostobaságát. Ezt az „egészséges élet” zászlajával bőszen kerekezőkön kívül senki sem teszi. Beleértve ebbe a KRESZ hivatásos és amatőr tudósait és a közlekedésszervezőket, akik egyébként föltűnően kevés okossággal hívják föl magukra a figyelmet. A másfél méteres kikerülési távolságot betartani alighanem Felcsúton sem lehetne, különösen nem a pesti járdákon, ahol az elszánt kerekes lovagok előszeretettel tekerik a cajglit, és jó, ha húsz centi távolságot tartanak a gyalogosoktól.

Az „előterjesztést” magát viszont érdemes komolyan megnézni! Az ugyanis a kormánypárt politikájának egyik alapelemére mutat rá. *Orbánék ideológiája a társadalmi béke megbontása. A folyamatos gyűlöletkeltés tartja őket együtt és a hatalomban.* Rájöttek, vagy inkább mondták nekik, hogy a gyűlöletkeltés több szavazatot hoz, mint amennyit visz. Nagy gyűlölet nagy haszon. Kis gyűlölet kicsi. De, aki a kicsit nem becsüli, a nagyot nem érdemli. A Kulturkampf például elég nagy: gyűlöld az urbánusokat, mert direktbe zsidózni ugye most éppen nem komilfó. „Állítsd meg Brüsszelt! Nehogy már arra vágjanak föl, hogy a gatyánkat is ők fizetik.” Jut a gyűlöletkeltésből és a megosztásból reggelre, délre és estére. Most éppen Budapest megszerzése a cél. A Család erős fokozatra kapcsol a fővárosi berendezkedésben. Ellentétként fut a hajléktalanügy, a migránsozás és a kultúrharc. *Soha nem keresnek megoldást, soha nem beszélnek meg semmit.* Így szereznek (majd jövőre) rengeteg szavazatot onnan, ahol egyébként a többség szívből utálja őket.

A „másfél méter” is szavazathívó gumicsontnak néz ki. Nem nagy gyűlöletkeltés, de formás. A normális polgárok érzik, látják és tudják, hogy a jelenlegi szabályozás mellett a kerékpározás veszélyes. Mindenkire: autósra, gyalogosra, kerékpárosra. És ami talán még nagyobb baj: a rosszul szervezett közlekedésben egyébként is megjelenő feszültséget pattanásig fokozza. A hosszú évek óta politikailag megosztott városlakók türelmetlensége mindig a másik felet hibáztatja. Aki nem kerékpározik, úgy érzi, a kerékpáros fütyül a KRESZ-re és a többiekre, indokolatlan előnyt vindikál magának. A biciklista ezzel szemben biztos benne, hogy egészségesen él, és nem rontja a városi levegőt, tehát neki mindent szabad. Nyilvánvaló, hogy valamit tenni kellene. Illetve előbb gondolkodni, megbeszélni, mindhárom felet kielégítő megoldást találni. Így lenne tisztességes, így lenne demokratikus. Ezt mindenki tudja, kivéve az illetékest: a főpolgármestert. Ő azonban csak a kormányfőre figyel. És most a kerekezési és kisvasúti kormánybiztos (hogy jön ide a kormány és az ő abszolút biztosa?) másfél méter plusz szabadságot ígér az egyik félnek. Az egész ország kormánya az egyik fél mellett áll ki. Aki tehát utálja a kormányt, és idegesítik a biciklisták, kénytelen politikailag is a kerékpárosok ellen hangolódni. A két keréken bajnokok pedig hálásak a kormánynak.

Kész az új árok, kész egy új térnyerés. Mellesleg, ezzel a fővárosi közlekedést (is) pártpolitikai kérdéssé tesszük, azaz Orbán kezére adjuk. Pedig nagyon jó lenne, ha a biciklizés nem krakéler dolog volna, és a főváros (nem funkcionáló) főpolgármestere (és nem a kormány, aminek ehhez semmi köze) azon fáradozna, hogy biztonságban és kellemesen használhasson kerékpárt, aki szeretne, és aki tud biciklizni. Ehhez gépjárműmentes zónák és kerékpárutak kellenének. Ahhoz pedig odafigyelés, hozzáértés és jó szándék. Csupa hiánycikk. Oda nem figyelésből, hozzá nem értésből és rossz szándékból viszont jól állunk.